ఇల్లు కావాలా?

విన్నకోట సుశీలాదేవి

"అద్దెకు ఇల్లు కావాలా? అయితే మాతో సంప్రదించండి."

ఎదురుగా మేడమీది గోడకు వ్రేలాడదీసిన ఆ బోర్డు చూడగానే రాజారావుకి ప్రాణం లేచొచ్చినట్లయింది.

గంగడా గేటు తీసుకుని లోపలకు వెళ్ళాడు. మెట్లు కన్పించాయి. ఆ మెట్లెక్కి పైకి వెళ్ళాడు. తలుపులు దగ్గరగా వేసి వున్నాయి.

రాజారావు మెల్లిగా తట్టాడు. తలుపులు తెరుచుకుని ఒక నలభై ఏళ్ళ వ్యక్తి బయటకు వచ్చాడు.

"ఎవరు కావాలండీ?"

"నా పేరు రాజారావు. నేను ఆ బోర్డు చూసి వచ్చానండీ" అంటూ ఆ బోర్డు వేపు చూపాడు.

"ఓ. అలాగా. రండి రండి" రాజారావుని సాదరంగా ఆహ్వానించాడతడు.

"కూర్చోండి" కుర్చీ చూపాడు. రాజారావు కూర్చున్నాడు.

"నా పేరు విశాలరావు. మీకు ఇల్లు కావాలా?" తను కూడా కూర్చుంటూ అడిగాడు.

"అవునండీ"

"అయితే మీకు ఎటువంటి ఇల్లు కావాలి? ముందూ, వెనకా బాగా ఖాళీస్థలం వుండాలా? అటాచ్డ్ బాత్ వుండాలా? మొజాయిక్ ఫ్లోరింగ్ వుండాలా? మామూలు ఫ్లోరింగ్ వుంటే చాలా? ఎన్ని గదులుండాలి? బెడ్ రూమ్‌లు ఎన్ని వుండాలి? అద్దె ఎంతలో వుండాలి? అయిదారొందలు...."

"ఆగండాగండి!"

అతను ఆగాడు!

"సార్. నన్ను చెప్పనివ్వండి."

"చెప్పండి!"

"నాకు రెండు వందల రూపాయల్లో మూడు. నాలుగు పెద్ద గదులున్న ఇల్లయితే చాలు!"

విశాలరావు క్షణం ఆలోచించాడు.

"సరే! మీరు కోరిన ఇల్లు చూసిపెడ్తాను" అభయం ఇచ్చాడతను.

రాజారావు ముఖం విప్పారింది.

"చాలా థాంక్సండీ!"

"అన్నట్లు మీరిప్పుడు ఎక్కడుంటున్నారు?" విశాలరావు అడిగాడు.

"గాంధీనగర్‌లో నండీ!"

"మంచి సెంటర్లోనే వుంటున్నారే. ఎందుకని ఖాళీ చెయ్యాలనుకుంటున్నారు? ఇల్లు బాగా లేదా?"

"బాగానే వుందనుకోండి! అక్కడ మేము పదేళ్ళ నుంచీ వుంటున్నాము. కానీ రెండు నెలల నుంచీ వాళ్ళు అద్దె పెంచమంటున్నారు. అంత డబ్బు పెడ్తే ఇంకా మంచి ఇల్లు వస్తుందేమోనని మా ఆవిడ ఆశ. అందుకే నాకీ తిప్పలు" రాజారావు కొద్దిగా విచారంగా అన్నాడు!

"మీరేం దిగులు పడకండి; మీకు మంచి ఇల్లు దొరుకుతుంది" అంటూ లేచి బీరువాలో నుంచి ఒక కాగితం తీసి ఇచ్చాడు.

"చూడండి. ఈ కాగితంలో కొన్ని ప్రశ్నలున్నాయి. మీరు వాటికి జవాబులు వ్రాసివ్వండి; చాలు."

రాజారావు ఆ కాగితం అందుకుని తనకు కావలసిన ఇంటి వివరాలు వ్రాయసాగాడు.

రాజారావది పూర్తిచేసేలోగా విశాలరావు లోపలికెళ్ళి కాఫీ కప్పుతో తిరిగొచ్చి దానిని రాజారావు కందించాడు.

రాజారావు మొహమాటపడ్డాడు.

"ఎందుకండీ రావుగారూ ఈ మర్యాదలు. మీరు మా కోసం ఇంత గొప్ప సేవచేస్తున్నారు. అది చాలదా?"

"అంతంత పెద్ద మాటలు మాట్లాడకండి సార్ నేను చేస్తున్నదేంలేదు. అద్దె ఇల్లు దొరకడం ఎంత కష్టమో నాకు తెలుసు కాబట్టి ఏదో మీకు కొంత సహకరిస్తున్నాను.

ఒకవిధంగా చెప్పాలంటే ఇది నా హాబీ. దీనికే అంతగా పొగిడెయ్యకండి" అన్నాడు విశాలరావు.

కాఫీ త్రాగి 'వస్తానండి!' అంటూ లేచాడు రాజారావు. "వీలైనంత త్వరలో మీకు మంచి ఇల్లు చూస్తాను. మీరు నిశ్చింతగా వుండండి."

రాజారావు జేబులో నుంచి పర్సు తీసి ఇరవై నోటు తీశాడు.

"డబ్బెందుకండీ?"

"మీ ఖర్చులకు వుంచండి!" అందించబోయాడు.

విశాలరావు ముఖం ఎర్రబడింది.

"రాజారావుగారూ. నేను డబ్బు కోసం ఈ పని చెయ్యడంలేదు. ఇది నా హాబీ అని చెప్పాను కదా-దయచేసి ఆడబ్బునిపర్సులో పెట్టెయ్యండి" అన్నాడు కఠినంగా!

అతని విశాల హృదయానికి మనసులో జోహార్లర్పిస్తూ రాజారావు బయటికి కదిలాడు.

*   *   *

రాజారావు ఆ రాత్రి భార్య పద్మతో విశాలరావుని గూర్చి చెప్తూ "పద్మా. అసలు నాకలాంటివ్యక్తి ఒకడున్నాడనితెలీనేతెలీదు. ఎక్కడైనా టులెట్ బోర్డు వుంటుందేమోనని వెతుకుతూంటే ఓ బోర్డు కనిపించింది. అప్పుడు నాకెంత ఆనందం కలిగిందో తెలుసా? మనకు ఎలాంటి ఇల్లు కావాలో చెప్తే చాలు. ఆయన చూస్తారు. ఇటువంటి సిటీలో అసలు అద్దె ఇల్లు దొరకడం ఎంతో కష్టం. అంతేకాదు పద్మా. ఆయని ఒక్క పైసా కూడా తీసుకోకుండా ఈ సేవ చేస్తున్నారు తెలుసా?"

పద్మ ఆశ్చర్యంగా వినసాగింది.

"మీరు ఇంత గొప్పగా చెప్తోంటే ఆయన్నొకసారి చూడాలనిపిస్తోందండీ."

"మనకు మంచి ఇల్లు దొరికాక ఆయన్ని మనింటికి భోజనానికి పిలుస్తాలే పద్మా."

"ఆయనెక్కడైనా వుద్యోగం చేస్తున్నారండీ?" పద్మ అడిగింది.

"తెలీదు పద్మా. ఈసారి వెళ్ళినప్పుడు అడగాలి."

"మళ్ళా ఎప్పుడు రమ్మన్నారు?"

"ఆయనేమీ చెప్పలేదుగానీ నేనే రెండ్రోజులాగి వెడతాను. పద్మా. మనకు అతి చవకలో మంచి ఇల్లు దొరుకుతుంది. అది మాత్రం ఖాయం." గట్టిగా చెప్పాడు రాజారావు!

పద్మ పొంగిపోయింది.

ఆ రాత్రి చాలాసేపటివరకూ వాళ్ళిద్దరూ విశాలరావు గురించి. అద్దె ఇళ్ళ గురించి మాట్లాడుకుంటూ వుండిపోయారు.

*   *   *

రెండ్రోజులు గడిచాయి.

మూడోనాడు సాయంత్రం రాజారావు ఆఫీసునుంచి రాగానే కాఫీ త్రాగి విశాలరావు దగ్గరకు బయలుదేరదామనుకుంటుండగా గేటు తీసుకుని విశాలరావు లోపలకు వచ్చాడు.

రాజారావు సంభ్రమంగా ఆతడిని ఆహ్వానించాడు.

"నేనే మీ దగ్గరకు బయలుదేరదామనుకుంటున్నానండీ."

"ఈ వీథిలో పనివుండి వచ్చాను. ఎలాగూ ఇంతదూరం వచ్చాను గదాని మిమ్మల్ని కూడా చూసిపోదామని ఇలా వచ్చాను."

"కూర్చోండి రావుగారూ. పద్మా. విశాలరావుగారు వచ్చారు."

విశాలరావుకు చేసే మర్యాదలో ఎక్కడ ఏ లోపం వస్తుందోనని రాజారావు కంగారుపడిపోతున్నాడు.

"రావుగారూ. మంచినీళ్ళు కావాలా?"

"వద్దండీ."

పద్మ లోపలినుంచి వచ్చింది.

రాజారావు పరిచయం చేశాడు.

"పద్మా. రావుగారికి కాఫీ. టిఫిను తీసుకురా!"

"అలాగేనండీ!" అని పద్మ లోపలికి వెళ్ళింది. విశాలరావు ఇంటిని నాలుగు వేపులా చూస్తూ—

"మీ ఇల్లు బాగానే వుందే" అన్నాడు.

"అవునండీ. మాకు ఎంతో నచ్చిన ఇల్లు ఇది. కానీ మా పిల్లలు పెద్దవాళ్ళవుతున్నారు. తక్కువ అద్దెలో కొంచెం పెద్ద ఇల్లు దొరికితే మారిపోదామని వుంది. ఎక్కడా దొరక్కపోతే దీనిలోనే వుంటాం. ఇల్లు అన్నివిధాలా నచ్చితేగానీ మారదల్చుకోలేదులెండి."

"మీకెంతమంది పిల్లలు?"

"ముగ్గురు. ఇద్దరు మగపిల్లలు. ఒక ఆడపిల్ల. ఇవ్వాళ వాళ్ళ స్కూల్లో ప్రోగ్రామ్ వుందని ఇప్పుడే వెళ్ళారు" అన్నాడు.

ఇంతలో పద్మ టిఫిను. కాఫీ తెచ్చింది.

విశాలరావు ఉప్మా తింటూ అడిగాడు:

"ఈ ఇంటికి అద్దె ఎంతిస్తున్నారు?"

"నూటయాభై!"

"అలాగా!" అన్నాడు సాలోచనగా:

విశాలరావు టిఫిను. కాఫీ పూర్తి చేశాడు.

"రాజారావుగారూ. ఇక వెళ్ళొస్తానండీ. మీకు త్వరలో మీరు కోరుకునే ఇల్లు చూపిస్తాను" అంటూ ధైర్యం చెప్పి వెళ్ళాడు.

రాజారావు. పద్మా చాలా ఆనందించారు.

*   *   *

వారం రోజులు గడిచాయి.

రాజారావుకు ఇంకా ఇల్లు దొరకలేదు.

విశాలరావు ఇంటికోసం ప్రయత్నిస్తూనే వున్నాడు.

ఒకరోజు రాజారావు విశాలరావుదగ్గరకు వచ్చి "రావుగారూ. ఈ వీధి చివరో ఒక ఇల్లు వుందిటండీ. మా కొలీగ్ చెప్పాడు" అన్నాడు.

"అలాగా. అయితే వెళ్ళి చూద్దాం పదండి!"

విశాలరావు బయలుదేరాడు.

ఇద్దరూ వెళ్ళారు.

ఆ వీధి చివర్లో నిజంగానే ఇల్లు అద్దెకు వుంది. కానీ అది మూడు గదుల ఇల్లు. గదులు చాలా చిన్నవి. ముందుగానీ వెనుకగానీ ఒక్క అడుగు కూడా ఖాళీ స్థలంలేదు. ఇంట్లోకి గాలీ. వెలుతురూ బొత్తిగా రావు.

రాజారావుకేం నచ్చలేదా ఇల్లు.

"ఇదేం ఇల్లండీ! జైలు గదుల్లా వున్నాయి. మనుషులెలా వుంటారు బాబూ దీన్లో. అయినా అద్దె మాత్రం రెండొందల

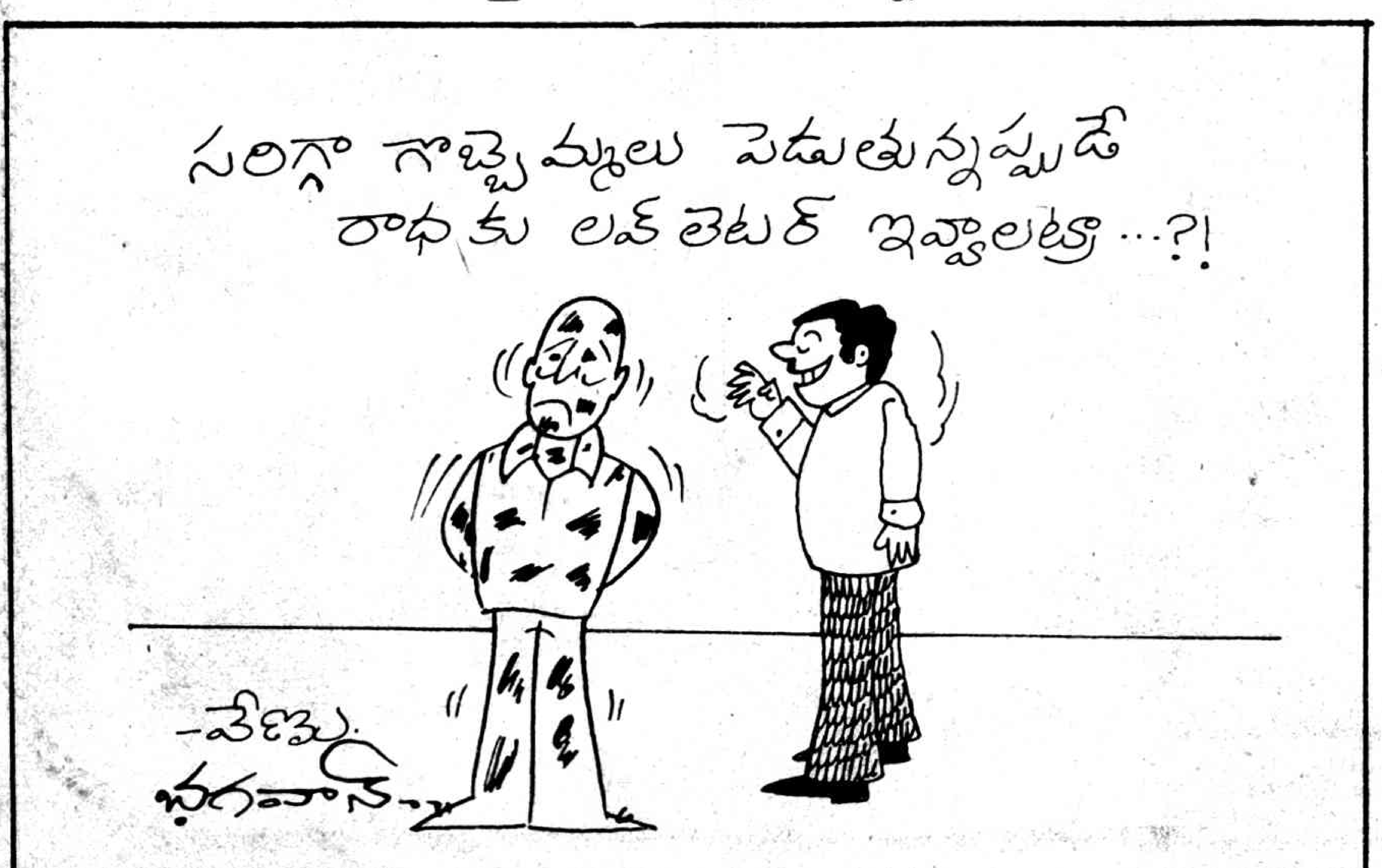

కాలమ్ దాటని కథ

ముసలమ్మ తెలివి

ఒక కారు ప్రమాదం కేసులో ఒక ముసలమ్మను ఒక ఆడ పబ్లిక్ ప్రాసిక్యూటర్ క్రాస్ ఎగ్జామినేషను చేయవలసి వచ్చింది.

ఆ ముసలమ్మ కారు ప్రమాదం నిజంగా చూడలేదని. కేవలం ఏదో డబ్బుకోసం ఆశపడి అలా దొంగ సాక్ష్యం చెప్పటానికి వచ్చిందని నిరూపించి. ఆమెను ఫూల్‌ని చేయాలని ఆ ఆడ పబ్లిక్ ప్రాసిక్యూటర్ నిర్ణయించుకుంది.

"ఏమమ్మా! కారు ప్రమాదం జరిగినప్పుడు నువ్వు వంద అడుగుల దూరంలో మరో రిక్షాలో కూర్చుని ఆ రోడ్డు మలుపు తిరుగుతున్నానంటున్నావు .... నిజమేనా?" అడిగింది ప్రాసిక్యూటర్.

"ఔను!"—అంది ముసలమ్మ.

"మరి— వేగంగా వస్తున్న ఒక కారును

మరో వైపు వేగంగా మలుపు తిరుగుతున్న రిక్షాలో కూర్చుని వెళుతూ ఆ కారు ప్రమాదం చూశానంటున్నావ్! పైగా ప్రమాదం నీకు వంద అడుగుల్లో జరిగిందంటున్నావ్ .... ఇవి నమ్మదగ్గ విషయాలేనా?" అంది కటువుగా.

వెంటనే ముసలమ్మ. "అమ్మా ప్రాసిక్యూటర్! నువ్వు చదువుకున్నదానివేగా! భూమి సూర్యుని చుట్టూ తిరుగుతోంది. ఆ తిరుగుతున్న భూమిమీద వుండి తొంభై మూడు లక్షల మైళ్ళ దూరంలో ఎక్కడో వుండి తిరుగుతున్న సూర్యుణ్ణి నువ్వూ నేనూ చూడగలుగుతున్నాం! అలాంటప్పుడు వందడుగుల దూరంలో కదులుతున్న కారును మలుపు తిరుగుతున్న రిక్షాలో కూర్చొని వున్న నేను వందడుగుల దూరం నుంచి చూడలేనా?" అంది.

—టిటిజావె

యాభై ట. వీళ్ళకు ఆశ చాలానే వుందండోయ్."

"పోనీలెండి! ఇప్పుడేం తొందర వచ్చింది. మనకు తగ్గ ఇల్లు దొరికాక మారదాం" అన్నాడు విశాలరావు.

"అదికాదు రావుగారూ! ఇప్పుడొక చిక్కొచ్చింది. ఇంటావిడ ఈ ఫస్టుకి మమ్మల్ని ఇల్లు ఖాళీ చెయ్యమని చెప్పింది" అన్నాడు విచారంగా.

"అదేం అంత హఠాత్తుగా ఎందుకు ఖాళీ చెయ్యమంటున్నారు?" ఆశ్చర్యంగా ప్రశ్నించాడు విశాలరావు.

"వాళ్ళ బంధువులెవరో వస్తారట. ఇల్లు కావాలట."

"అయితే ఏం చేస్తారు?"

"ప్చ్. ఇల్లు వాళ్ళది; వాళ్ళు అడిగినప్పుడు ఖాళీచెయ్యకతప్పదుగదా" బాధగాఅన్నాడు రాజారావు.

"అయితే ఒక పని చెయ్యండి. ప్రస్తుతం ఈ ఇంట్లో చేరండి. తర్వాత నెమ్మదిగా మరో మంచి ఇల్లు చూసుకుందాం"

"ఈ ఇంట్లోనా?" అయిష్టంగా ముఖం పెట్టాడు.

"మీరూ ఆలోచించండి. పాపం మీకు అక్కడ ఒత్తిడి ఎక్కువైతే ఇంతకంటే గత్యంతరం ఏముంది!"

రాజారావు మాట్లాడలేదు. ఆలోచనల్లో పడ్డాడు.

* * *

ఆ నెల చివరి రోజున రాజారావు ఇంటావిడ ఒత్తిడి మూలంగా హఠాత్తుగా ఇల్లు ఖాళీచేసి విశాలరావు వీధిలో వున్న ఇంట్లోకి మారాడు.

ఆ ఇంట్లోకి రావడం అతనికేమాత్రం ఇష్టం లేకపోయినా విశాలరావు త్వరలో వేరే మంచి ఇల్లుచూస్తానని ధైర్యం చెప్పడంతో రాజారావు పెద్దగా బాధపడలేదు.

ఆ సాయంత్రం విశాలరావు దగ్గరికి వెళ్ళాడు రాజారావు. కానీ అతడు ఇంట్లో లేకపోవడంతో తిరిగి వచ్చాడు.

మర్నాడు వెళ్ళాలనుకున్నాడు కానీ. ఆఫీసు పని మీద అనుకోకుండా-అర్జంటుగా హైద్రాబాద్ వెళ్ళాల్సివచ్చింది. అక్కడ పని చూసుకుని తిరిగి వచ్చేసరికి వారం రోజులు పట్టింది.

ఉదయం మామూలుగా ఆఫీసుకెళ్ళాడు. ఆ సాయంత్రం ఇంటావిడకు కొంత బాకీ ఇవ్వాల్సి వుండి ఆఫీసునుంచే పాత ఇంటికి వెళ్ళాడు.

గేటు తీసుకుని లోపలకు అడుగుపెట్టబోయి ఎదురుగా కనబడ్డ దృశ్యాన్ని చూసి అలాగే నిలబడిపోయాడు రాజారావు.

ఇంటిముందున్న ఖాళీ స్థలంలో విశాలరావు. అతని భార్య. పిల్లలు కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు.

గేటు దగ్గరే నిలబడిపోయిన రాజారావుని చూసి.

"రండి రాజారావుగారూ. అక్కడే నిలబడిపోయారే?" విశాలరావు ఆహ్వానించాడు.

రాజారావు లోపలికి వస్తూ—

"అదేమిటండీ! మీరు ఇక్కడ వున్నారేమిటి?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

"కూర్చోండి. చెప్తా."

అతని భార్యా పిల్లలు లోపలకు వెళ్ళారు. రాజారావు కూర్చున్నాడు.

"ఇది మీరు లోగడ వున్న ఇల్లుకదూ? ప్రస్తుతం మేము ఈ పోర్షనులోనే వుంటున్నాం" అన్నాడు విశాలరావు.

రాజారావు తెల్లబోయాడు.

"ఇంటావిడ బంధువులు వస్తారని చెప్పిందిగదా. వీళ్ళెందుకు వుంటున్నారు?" రాజారావుకంతా అయోమయంగా వుంది.

"రాజారావుగారూ. మేము వుండే ఇల్లు అదే- ఆ మేడమీదిభాగం చూశారుగా. మరీ అగ్గిపెట్టెలా వుంటుంది. కాళ్ళు బారజాపి పడుకునేందుకులేదు. అద్దెమాత్రం రెండొందలు. ఇల్లు మారాలని ఎప్పటినుంచో అనుకుంటున్నాను. నాకు తిరిగే ఓపిక లేదు. తిరిగినా దొడుకుతుందనేఆశాలేదు. అందుకే ఆ బోర్డు పెట్టాను."

"ఎంత మోసం....నువ్వు....నువ్వు మనిషివి కాదు?" అంటూ పళ్ళు కొరికాడు.

విశాలరావు ముఖంలో నవ్వు మాయమైంది: సీరియస్‌గా రాజారావువేపు చూస్తూ.

"తగ్గండి! మిస్టర్! ఇది మోసం కాదు. లౌక్యం! ఇంకా చెప్పాలంటే జీవన పోరాటం. దీనిలో తెలివితేటలున్న వాడిదే గెలుపు!" అని విశాలరావు చటుక్కున లేచి లోపలకు వెళ్ళి తలుపేసుకున్నాడు.

రాజారావు మూసి వున్న ఆ తలుపుల వేపు వెర్రిగా చూస్తూ వుండిపోయాడు!